ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty ve věci navrhovatele: **J. T.**, zastoupeného advokátem Mgr. Janem Bičištěm, Václavské náměstí 2132/47, Praha 1, proti odpůrci: **Městský úřad Žamberk**, Nádražní 833, Žamberk, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy o stanovení přechodné úpravy provozu ze dne 19. 4. 2024, č. j. MUZBK-17708/2024, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 15. 11. 2024, č. j. 52 A 48/2024-115,

takto:

I. Rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 15. 11. 2024, č. j. 52 A 48/2024-115, **se ruší**.

II. Opatření obecné povahy o stanovení přechodné úpravy provozu, vydané Městským úřadem Žamberk dne 19. 4. 2024 pod č. j. MUZBK-17708/2024, **se ruší**.

III. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovateli na náhradě nákladů řízení o návrhu a o kasační stížnosti částku 18 200 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Jana Bičiště, advokáta, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Popis věci a dosavadní průběh řízení

[1] Navrhovatel (*stěžovatel*) brojí proti opatření obecné povahy (*OOP*), kterým byla stanovena místní a přechodná úprava provozu na pozemních komunikacích ve dnech 26. 4. – 27. 4. 2024 z důvodu konání Rallye Králíky ve smyslu § 77 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Toto OOP vydal Městský úřad Žamberk (*odpůrce*) na základě žádosti

Podorlického autoklubu z.s. Proti OOP uplatnil stěžovatel ještě před jeho vydáním námitky, které odpůrce vypořádal v odůvodnění.

[2] Stěžovatel tvrdil, že OOP zasáhlo do jeho základních práv a současně byl proces jeho vydání zatížen pochybeními Městského úřadu Žamberk.

[3] Následně se stěžovatel obrátil na Krajský soud v Hradci Králové – pobočku v Pardubicích (*krajský soud*) s návrhem na zrušení části OOP. Tomuto návrhu však krajský soud nevyhověl a návrh na zrušení OOP nyní napadeným rozsudkem zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření odpůrce

[4] Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s., tedy pro nezákonnost rozhodnutí, vady řízení, nepřezkoumatelnost rozhodnutí a nezákonnost odmítnutí návrhu či zastavení řízení.

[5] Stěžovatel se obecně vyjadřuje k nezákonnosti a neústavnosti OOP. Nezákonnost rozhodnutí měla podle stěžovatele spočívala v nerespektování judikatury NSS a Ústavního soudu, jelikož odpůrce ani krajský soud neprovedli test proporcionality. Pochybení spatřuje stěžovatel rovněž v nesprávném právním posouzení povinnosti správního orgánu zjistit řádně stav, v závěru krajského soudu ohledně vyvěšení OOP na úřední desce a okamžiku nabytí účinnosti OOP. Vady řízení stěžovatel shledává v tom, že soud nereagoval dostatečně na nezveřejnění OOP a skutečnost, že byl navozen stav nerespektování pravidel silničního provozu. Stran nepřezkoumatelnosti stěžovatel krajskému soudu vytýká, že neodůvodnil nepředložení návrhu na zrušení právní úpravy Ústavnímu soudu. Následně se podrobně vyjadřuje k vadám, které spatřuje v jednotlivých bodech odůvodnění napadeného rozsudku (podrobněji viz níže).

[6] Odpůrce ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své dřívější vyjádření k návrhu na zrušení OOP. Uvedl, že se zcela ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu a navrhuje, aby NSS stížnost zamítl jako nedůvodnou.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] NSS nejprve konstatuje, že se nezabýval naplněním kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., jelikož napadeným rozsudkem nedošlo k odmítnutí návrhu či zastavení řízení, takže na procesní situaci, která nastala v nyní posuzované věci, tento zákonný kasační důvod zjevně nedopadá. Stěžovatel ostatně ani neuvádí žádné argumenty ve prospěch tohoto kasačního důvodu. Proto se NSS níže vypořádal pouze s ostatními kasačními námitkami.

K námitce nepřezkoumatelnosti

[8] NSS se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu. Podle judikatury NSS se za nepřezkoumatelné rozhodnutí považuje až takové rozhodnutí, z něhož není zřejmé, jaké skutečnosti považuje soud za rozhodné, popř. na jakých úvahách soud své rozhodnutí založil. Nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost pak trpí takové rozhodnutí, které postrádá základní náležitosti nebo z něhož není seznatelné, zda soud žalobu zamítl, nebo o ní odmítl rozhodnout.

[9] V nyní posuzovaném případě stěžovatel nesouhlasí se způsobem, jakým krajský soud odůvodnil nepodání návrhu na zrušení § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu Ústavnímu soudu postupem podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky. Namítá, že pouhá negace není dostatečným zdůvodněním, a neshledal-li soud důvody k podání návrhu, měl tento závěr srozumitelně vysvětlit.

[10] K tomu NSS uvádí, že se z obsahu napadeného rozsudku podává, že krajský soud dostatečně vyložil, proč považuje zákonnou úpravu za ústavně konformní a nevidí důvod k podání návrhu (bod 27). V podrobnostech odkázal na svůj dřívější rozsudek (č. j. 52 A 35/2023-164), ve kterém se již jednou k této námitce vyjádřil na základě návrhu téhož stěžovatele.

[11] Ve světle závěrů citované judikatury posoudil NSS postup krajského soudu a dospěl přitom k závěru, že tato námitka není důvodná. Podle NSS je totiž zcela v pořádku, odkázal-li krajský soud ve věci stejného stěžovatele a totožné námitky v podrobnostech pro stručnost na svůj dřívější rozsudek. Setrvává-li na svém předchozím právním názoru, není nutno ho v úplnosti v každém dalším rozhodnutí podrobně opakovat. Napadený rozsudek je tedy řádně a srozumitelně odůvodněn a je proto přezkoumatelný.

[12] Nad tento rámec NSS uvádí, že k podání návrhu podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky přistoupí soud jen poté, dospěje-li k přesvědčení, že zákonnou úpravu, kterou má použít pro rozhodnutí věci, nelze vyložit ústavně souladně. Navrhovatelem je v tomto případě soud (jde o případ tzv. konkrétní, resp. incidenční kontroly norem) a účastník soudního řízení proto může soudu podat toliko podnět k podání takového návrhu. Rovněž z této okolnosti plyne závěr, že je na účastníkovi řízení (stěžovateli), aby tento svůj podnět odůvodnil co možná nejpřesvědčivěji tak, aby se s ním soud mohl ztotožnit. I v případě, kdy soud tento návrh Ústavnímu soudu nepodá, přitom je možné, aby stejný návrh podal samotný stěžovatel spolu s ústavní stížností (§ 74 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu).

[13] Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto nebyl naplněn.

K námitce procesních vad

[14] NSS přistoupil k posouzení námitky tvrzených vad správního řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[15] Stěžovatel konkrétně uvádí, že v důsledku nezveřejnění OOP nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav. Dále argumentuje tím, že proces vydání OOP byl zatížen vadou nezákonnosti rozhodnutí o povolení Rallye a zjevnou nesprávností vyjádření Policie České republiky (*PČR*). Současně byl ve správním řízení ignorován skutkový stav spočívající ve „zrušení“ pravidel silničního provozu vydáním OOP. Veškeré tyto námitky soud podle stěžovatele přešel, ačkoliv správně měl z popsaných důvodů rozhodnutí zrušit pro procesní nedostatky.

[16] K těmto námitkám NSS uvádí, že není patrné, v čem by nezveřejnění návrhu OOP mohlo zakládat nezákonnou vadu správního procesu. Jak totiž správně poznamenal již krajský soud, vzhledem k tomu, že se v posuzovaném případě nejedná o OOP vztahující se k provozu v zastavěném území, nevyplývá odpůrci z § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu povinnost návrh zveřejnit. Odpůrce tedy postupoval v souladu se zákonem a nezveřejnění nemohlo založit nezákonnost rozhodnutí, jak tvrdí stěžovatel.

[17] K významu stanoviska PČR při rozhodování o vydání OOP podle § 77 zákona o silničním provozu se již zdejší soud vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 11. 2022, č. j. 7 As 116/2022-47. Proti námitkám pouhého převzetí názoru PČR bez řádného odůvodnění uvedl, že je nutné stanovisku přisoudit dostatečnou váhu, jelikož PČR má postavení dotčeného orgánu. Pokud v této věci odpůrce převzal podmínky bezpečnosti provozu stanovené PČR a stěžovatel konkrétně nenamítá, v čem podle něj spočívala jejich nesprávnost, nelze přisvědčit ani této námitce.

[18] K námitce proti schválení konání akce Rallye Králíky radou města NSS uvádí, že zákonnost uvedeného rozhodnutí nebyla předmětem rozhodování o vydání OOP, a proto nemůže být ani předmětem řízení o této kasační stížnosti. Při vydání OOP, které stanoví místní a přechodnou úpravu provozu, se správní orgán zabývá bezpečností a plynulostí provozu. S uvedeným rozhodovacím rámcem se tedy otázka zákonnosti rozhodnutí o konání akce očividně míjí.

[19] Poslední námitka procesního charakteru spočívala v tom, že OOP nastoluje stav zrušení pravidel silničního provozu a napadený rozsudek to „*ignoruje*“. Krajský soud k tomu uvedl, že přechodná úprava logicky nahrazuje obecnou úpravu pravidel silničního provozu, v čemž neshledává nic nezákonného. NSS souhlasí, že dočasné nahrazení obecných pravidel silničního provozu je podstatou institutu místní a přechodné úpravy provozu. Na smysl tohoto institutu upozorňuje také odborná literatura: „*Upravit přímo zákonem, kdy je správní úřad povinen provést úpravu provozu na pozemních komunikacích, není možné, vzhledem k tomu, že je vždy nutné posoudit danou situaci z hlediska bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích a stanovení obecného pravidla pro umístění dopravních značek je nejen nereálné, ale zejména je to také nepraktické*“ (viz § 77 [Stanovení místní a přechodné úpravy provozu na pozemních komunikacích]. In: KOVALČÍKOVÁ, D., ŠTANDERA, J. Zákon o provozu na pozemních komunikacích. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 159). NSS tedy nevnímá tvrzené „*zrušení pravidel silničního provozu*“ jako nezákonné a neshledává ani tuto námitku důvodnou.

[20] Předpokladem zrušení rozhodnutí z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je existence procesní vady a negativní projev porušení procesních předpisů v právní sféře adresáta veřejné správy (viz rozsudek NSS ze dne 16. 10. 2013, č. j. 4 As 71/2013-35). Vzhledem k tomu, že NSS v postupu odpůrce neshledal existenci procesních vad, je zjevné, že popsaným procesním námitkám nelze vyhovět.

K námitce nezákonnosti rozhodnutí

[21] Poslední okruh stížnostních námitek se týká nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[22] Stěžovatel nesouhlasí s tím, jak se krajský soud vypořádal s tvrzenou podjatostí osob ve správním řízení. Pokud totiž byla akce schválena radou obce a současně nad ní převzal záštitu hejtman, není již podle stěžovatele nutné dokládat, v čem konkrétně podjatost spočívá.

[23] NSS však v tomto směru zcela souhlasí s názorem krajského soudu, který podložil závěr o nedůvodnosti této námitky relevantní judikaturou. Rozhodování obce v přenesené působnosti o právech či povinnostech této obce skutečně nemůže být automaticky zatíženo

vadou v podobě podjatosti (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004-67, č. 503/2005 Sb. NSS). Stěžovatel se tedy mýlí, uvádí-li, že je podjatost úředníků v obdobných případech notorietou. Není-li proto schopen podpořit svoje tvrzení konkrétními důkazy, nelze této námitce vyhovět.

[24] Nezákonnost stěžovatel spatřuje také v absenci aplikace testu proporcionality v odůvodnění napadeného rozsudku. Obdobnou námitku přitom použil již v návrhu na zrušení OOP. Krajský soud se s námitkou neproporcionálního zásahu do práva na svobodu pohybu vypořádal podrobně v bodu 32 napadeného rozsudku, když uvedl, že „*pokud jde o zvážení nejkratší možné doby trvání přechodné úpravy provozu, pak stanovení úpravy pro dva dny 26. 4.- 27. 4. 2024 je vzhledem ke skutkovým okolnostem (26. 4 2024 - příprava, 27. 4. 2024 - rychlostní zkoušky) minimálním zásahem do silničního provozu a do práv osob vlastnících a užívajících přilehlé nemovitosti, tedy takové časové omezení je zjevně proporcionální účelu stanovené přechodné úpravy, přičemž jiné alternativní řešení zákon o silničním provozu nenabízí. Za této situace skutečně není namístě trvat důsledně na explicitním vyjádření toho, že test proporcionality byl proveden, když je zjevné, že byl použit právní institut k účelu určený (OOP) a dále, že na kratší dobu nelze již bez ohrožení bezpečnosti silničního provozu přechodnou úpravu stanovit.*“

[25] Argumentace krajského soudu tedy ve stručnosti kopíruje smysl jednotlivých kroků standardního testu proporcionality. Je přitom zjevné, že zvolené řešení respektuje požadavek minimalizace zásahu do základních práv a svobod. S tímto závěrem se NSS ztotožňuje a souhlasí také s tím, že nebylo nezbytné věnovat se námitce proporcionality podrobněji. Za podstatnou totiž zdejší soud považuje okolnost, že se krajský soud zabýval intenzitou zásahu do práv dotčených subjektů z materiálního hlediska, přičemž není rozhodné, že tak neučinil výslovným „rozfázováním“ jednotlivých kroků testu proporcionality. Ze stejného důvodu lze souhlasit se závěrem o neaplikovatelnosti nálezu Ústavního soudu ze dne 27. 6. 2017 sp. zn. Pl. ÚS 21/16. Napadený rozsudek tedy není v rozporu s judikaturou Ústavního soudu.

[26] Poslední námitka směřuje proti závěrům soudu ohledně řádného vyvěšení OOP. Odpůrce postupoval nezákonně, jelikož podle § 77 odst. 5 zákona o pozemních komunikacích nabývá OOP účinnosti pátým dnem po vyvěšení a v posuzovaném případě nedošlo k vyvěšení na úřední desce tak, aby OOP nabylo řádně účinnosti. Stěžovatel trvá na vadnosti vyvěšení a brojí proti odlišení mezi fyzickým vyvěšením a dostupností distančním způsobem, kterým v napadeném rozsudku argumentoval krajský soud. Nesouhlasí také s tím, že krajský soud odůvodnil možnou dřívější účinnost OOP hrozící závažnou újmou na veřejném zájmu.

[27] K těmto námitkám zdejší soud uvádí, že závěr krajského soudu ohledně formy vyvěšení je v souladu s rozsudkem NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 3 Aos 1/2012-33, podle kterého „*stejně tak je bez vlivu na účinnost opatření skutečnost, že nebylo řádně ve stejném termínu zveřejněno též způsobem umožňujícím dálkový přístup.* “ Rozhodné je totiž datum vyvěšení na fyzické úřední desce, ke kterému podle správního spisu došlo dne 22. 4. 2024.

[28] Podle poslední věty § 77 odst. 5 zákona o silničním provozu „*opatření obecné povahy nabývá účinnosti pátým dnem po vyvěšení.*“ Podle § 173 odst. 1 správního řádu „*opatření obecné povahy nabývá účinnosti patnáctým dnem po dni vyvěšení veřejné vyhlášky. Hrozí-li vážná újma veřejnému zájmu, může opatření obecné povahy nabýt účinnosti již dnem vyvěšení.*“

[29] K otázce určení nabytí účinnosti OOP lze pro stručnost odkázat na rozsudek NSS ze dne 4. 7. 2024, č. j. 8 As 278/2022-46, podle kterého se do výpočtu účinnosti OOP podle správního řádu, nepočítá den jeho vyvěšení na úřední desce. Dnem účinnosti je podle správního řádu „*patnáctý den po dni vyvěšení*“ a podle zákona o silničním provozu „*pátý den po vyvěšení*“. Ve spojení s citovanou judikaturou je z formulace obou ustanovení zřejmé, že den vyvěšení je podle obou úprav „dnem nula“ a patnáctý, příp. pátý den po tomto dni nabývá OOP účinnosti.

[30] Popsaná pravidla aplikoval NSS na nyní posuzovaný případ. Protože je nesporné, že k vyvěšení OOP došlo dne 22. 4. 2024, byl prvním dnem běhu specifické „legisvakanční doby“ k seznámení se s vydaným opatřením 23. 4. 2024. Pátým dnem, kdy opatření nabylo účinnosti, pak byl 27. 4. 2024.

[31] Krajský soud proto v napadeném rozsudku nesprávně stanovil datum účinnosti OOP na 26. 4. 2024 (bod 29), byť současně uvedl, že i když by se den vyvěšení neměl počítat, „*OOP bylo rozhodně účinné přinejmenším dne 27. 4. 2024, kdy měly být prováděny rychlostní zkoušky*“. K tomuto závěru připojil úvahu o eventuálním dřívějším nabytí účinnosti z důvodu hrozící závažné újmy ve smyslu § 173 odst. 1 správního řádu.

[32] Takovýto postup je však z několika důvodů nepřípustný. Především, u OOP musí být vždy jednoznačně postaven najisto okamžik jeho účinnosti. Dané OOP totiž stanovilo řadu omezení a musí být proto zřejmé, od kterého okamžiku jsou tato omezení účinná; nemluvě o tom, že nabytí účinnosti až v den konání prvního dne akce (rychlostní zkoušky) je v podmínkách právního státu nepřípustné. Není také možno přijmout, aby krajský soud nedokázal přesně stanovit datum účinnosti napadeného OOP, když vlastně připouští nabytí jeho vykonatelnosti v obou dnech.

[33] Dalším důvodem chybné úvahy krajského soudu je okolnost, že možnost stanovit dřívější účinnost svědčí (ve výjimečném případě hrozící vážné újmy) správnímu orgánu v době rozhodování o návrhu, nikoliv až zpětně krajskému soudu. Tuto zákonnou výjimku nelze vykládat jako „záchranou brzdu“ v případě, že správní orgán nestihne OOP včas vyvěsit. Při výjimečném prolomení pětidenní lhůty mezi platností a účinností OOP je proto správní orgán povinen vysvětlit, v čem konkrétně spočívají nestandardní okolnosti, které lze označit za závažnou hrozící újmu. V tomto směru se lze ztotožnit s rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 8. 9. 2017, čj. 50 A 1/2017-77, podle kterého: „*pojmy „vážná újma“ a „veřejný zájem“ jsou neurčitými právními pojmy, které se v právním řádu vyskytují proto, aby bylo možné pod ně subsumovat co nejvíce různých životních situací. Je proto nezbytné, aby správní orgán, který neurčitý právní pojem aplikuje na konkrétní situaci, současně tento pojem vyložil a osvětlil tak úvahu, jíž dospěl k závěru, proč lze zjištěné pod daný pojem subsumovat. To je klíčové nejen pro účastníky řízení, ale i pro soud v případě soudního přezkumu.*“ Pokud se však odpůrce v napadeném OOP nezabýval odůvodněním dřívější účinnosti a patrně tedy ani nezamýšlel prolomit pětidenní zákonnou lhůtu, nelze dřívější účinnost přiznat zpětně, jak to učinil v napadeném rozsudku krajský soud. O tom, že odpůrce dřívější účinnost nezamýšlel, svědčí ostatně i skutečnost, že do správního spisu poznamenal nabytí účinnosti OOP ke dni 27. 4. 2024 (č. l. 100).

[34] Z popsaných důvodů lze přisvědčit námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil, kdy nabylo OOP účinnosti. Otázka účinnosti je přitom stěžejní, jelikož OOP, které nenabylo v důsledku řádné publikace účinnosti ještě před konáním dané akce, nemohlo vyvolat žádné právní účinky. K faktické úpravě provozu a souvisejícím omezením totiž

došlo již dne 26. 4. 2024, tedy před nabytím účinnosti OOP. Jak se přitom podává z OOP, jeho platnost úpravy byla stanovena na 26. a 27. 4. 2024. V těchto dnech byla také stanovena řada omezení provozu na dotčených pozemních komunikacích. Jinými slovy vyjádřeno, podle napadeného OOP se postupovalo ještě předtím, než nabylo účinnosti. Tato námitka stěžovatele je proto důvodná, a protože napadené OOP nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (§ 101d odst. 2 s. ř. s.), zrušil je zdejší soud jako nezákonné.

[35] Závěrem NSS považuje za vhodné vyjádřit se ke stěžovatelem zvolenému způsobu kasační argumentace. Konstatování, že „*krajský soud pracuje v jiném světě a jeho výroky nemají relevanci pro existující společenskou realitu*“, nebo že soud „*vykročil do zcela jiného vesmíru*“, jsou ještě na hranici slušného vyjadřování a proto i akceptovatelné. Srovnání potřeb fanoušků motoristického sportu a potřeb „*osob s pedofilní úchylkou*“ je však již velmi expresivní a je zejména věcí zástupce stěžovatele jako právního profesionála, aby se příště vyvaroval podobných nevhodných přirovnání. NSS jej v tomto ohledu ubezpečuje, že úspěšnost používané argumentace je dána její přesvědčivostí, a nikoliv expresivitou, která se zdejšímu soudu právě naopak jeví jako zcela kontraproduktivní.

IV. Závěr a náklady řízení

[36] Na základě výše uvedených důvodů NSS dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Napadený rozsudek krajského soudu proto zrušil podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jelikož je krajský soud vázán právním názorem NSS, musel by návrhu podanému proti OOP vyhovět. Proto NSS rozhodl současně i o zrušení napadeného OOP ve smyslu § 110 odst. 2 písm. b) s. ř. s. za přiměřeného použití § 101d odst. 2 s. ř. s.

[37] Jelikož NSS zrušil rozsudek krajského soudu a současně rozhodnutí odpůrce, je ve smyslu § 110 odst. 3 věty druhé s. ř. s. povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu. V souladu s § 60 odst. 1 větou první ve spojení s § 120 s. ř. s. má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení před soudem, které vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

[38] Odpůrce v řízení úspěch neměl, a proto mu nevzniklo právo na náhradu nákladů řízení o návrhu ani o kasační stížnosti. Stěžovatel měl ve věci plný úspěch, proto má vůči odpůrci právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení před krajským soudem a NSS. Podle § 57 odst. 1 náklady řízení představují zejména zaplacené soudní poplatky, odměnu zástupci stěžovatele a jeho hotové výdaje. Stěžovatel (resp. jeho zástupce) však k výzvě NSS nevyčíslil a nedoložil náklady řízení a neučinil tak ani v řízení před krajským soudem (výzva ze dne 16. 9. 2024, č. l. 88). Proto NSS vycházel z údajů obsažených ve spise.

[39] V řízení před krajským soudem uhradil stěžovatel soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za podání žaloby. Zástupce stěžovatele učinil ve věci 2 úkony právní služby, a to přípravu a převzetí zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (*advokátní tarif*)] a sepsání a podání návrhu (§ 11 odst. 3 advokátního tarifu). Za dva úkony náleží zástupci stěžovatele mimosmluvní odměna ve výši 2 x 3 100 Kč, celkem tedy 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů činí 300 Kč na jeden úkon právní služby, celkem tedy 600 Kč. Celkové náklady stěžovatele v řízení před krajským soudem tak činí 9 800 Kč.

[40] V řízení o kasační stížnosti uhradil stěžovatel soudní poplatek, který činí 5 000 Kč. Zástupce stěžovatele učinil jeden právní úkon, a to sepsání a podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], v hodnotě 3 100 Kč. Náhrada hotových výdajů činí 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkové náklady stěžovatele v řízení o kasační stížnosti tak činí 8 400 Kč.

[41] Celkově je tedy odpůrce povinen uhradit stěžovateli náklady řízení o návrhu a kasační stížnosti ve výši 18 200 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu